

88285

RNK/8 1970

HORNUGGLEKVÄLL

Vi skrev den 22 april 1958. Jag var på väg hem i kvällningen efter sedvanlig inspektionstur till Gnien. Allt väsen, som vingar är givet, har bråda dagar denna tid på året och då gäller det för en hängiven naturdyrkare att gå miste om så litet som möjligt. Våren var på frammarsch. För dagen rådde visserligen nordlig vind, och en nyisskorpa hade bildats på sväm-vattnet, men detta utgjorde blott en episod i det stora skéendet.

Nedåt Sörbyviken bråkade några storskrakar, medan ett femtiotal sångsvanar uppträdde värdigare. De konserterade, var och en i sin stämna. Tillsammans med ljuden från flyttande spovar och skogssnäppor samt tickanden och bråkanden från beckasiner blev det till fin musik. En sten vid Lilla Gäldsbacken fick bli första parkett för mig.

En räv kom knallande längs skogsbrynet. Fasanlukt stack säkert herr Mickel i näsan, men han fick nog säkert även denna natt som annars hålla till godo med husmanskosten bland ängarnas gnagare - stekarna voro redan uppflugna i granarna. En rapphöna fanns dock kvar i området, och även en räv kan ju draga en vinstlott.

Räven kom mig helt nära, innan han insåg sin belägenhet. Han kastade helt om och försvann upp i stenskravlet.

Vid åttatiden hördes en dov tutning från Stora Gäldsbacken och åtföljdes av flera. En behaglig värme genomför mig - hornugglehanen utropade sitt revir.

Sakta smög jag mig in i dunklet under backens gamla träd. Tutningarna från ugglan hördes allt närmare, och då och då lät det, som om någon slagit samman handflatorna. Det var ugglehanen, som i flykten kring boplatsen applåderade med vingarna och gav därigenom eftertryck i hävdandet av sin inmutning.

Nu gick det upp för mig, att det gamla skatboet i tallen bakom Allsings, på vilket tornfalken häckat år 1955, säkert var utsedd boplats. Hunnen fram dit tystnade uggleroopen.

hem i kväll-
Allt väsen,
året och då
ste om så li-
gen rådde vis-
dats på sväm-
stora skéen-

ett femtiotal
var och en i
e spovar och
eckasiner blev
n fick bli för-

t stack säkert
denna natt
nd ängarnas
na. En rapp-
an ju draga

egenhet. Han
Bärdsbacken
or mig -

amla träd.
då och då
Det var
rade med
t av sin

tallen ba-
,säkert var
pen.

Nedkrypen under en yvig gran avvaktade jag händelsernas utveckling. Jag erinrade mig, hur lätt det är att sätta fart på en sparvuggla genom att härma hanens vissling. Varför inte försöka med samma knep nu .

Med händerna kupade för munnen började jag ho, och reaktionen kom fortare än väntat. En kraftig vingklatsch hördes. Hanen hade lyft från sin sittplats, och mot den ljusa aprilhimlen såg jag honom skymta bland träden. Mina härmmingar fortsatte, och snart hade ugglehanen lokaliserat platsen varifrån "ri-valens" läte kom. Han slog ned på en sten framför mig på ca: tre meters avstånd. Därifrån började han den verkliga utskällningen. Han tutade dovt och taktfast som en kronometer, kuslig att skåda med halvt utfällda vingar, nedböjt huvud, öron-

tofsarna på skaft och med hela fjäderskruden uppburrad. Hela tiden vaggade han från sida till sida.

Sporadiskt svarade jag på uggletutningarna, men om det varit en berggubbe hade jag inte vågat.

Med ens stod våra förfäders tro på troll och oknytt förklarad. Sambandet fanns ju rakt förut.

Även hornugglehanen lät ibland höra av sig uppifrån boträdet med ett irriterat gläfs.

Plötsligt kom hon neddykande mot hanen och försvann in bland träden. Hanens fixering av mig

var därmed bruten, och i elegant flykt med ljudande vingklatschar följde han efter föremålet för sin våryra.

Jag tog tillfället i akt och retirerade. Nöjd med att ha funnit tredje paret hornugglor i Kyrkbyn för året drog jag hemåt utmed kyrkmuren, medan vipor hördes varna nedåt ängarna. Orsaken var kanske en hungrig räva eller uggle - - -

Några dagar senare besöktes åter boplatsen, då i fullt dagsljus. Ugglehonan låg på boet. Det såg man genom att hon, som alltid då en förmodad fara hotar, stelnade till och gjorde sig smal och blev därigenom längre, så att örontofsarna och en del av huvudet stack fram över bokanten.

När det blivit ungar i boet, klättrade Harald upp och förevigade dem. Enär jag då tjänade fosterlandet, kunde jag inte övervara evenemanget, men blev förärad ett kort efteråt.

Detta fotografi med en dunig uggleunge utflugnen på en tallgren påminner mig alltid om en av de mest livfyllda vårkvällar som jag upplevt i markerna.

A.P.

---I B L O M S T E R M A R K E R N A---

Under året har framför allt två lokaler tilldragit sig vårt speciella intresse, nämligen Vågsjömarkerna och Ersbomossen med fornborgen.

Ett par dagar före midsommar hade Naturklubben exkursion till Vågsjön, och i samband därmed hamnade vi nära torpet Uggelbo. En torr sandkulle visade sig hysa ett stort antal brudsporre och några vanliga låsbräken.

Värsmossen just norr om Vågsjön är ett sankt kärr och mycket intressant ur botanisk synvinkel. Något hundratal ängsnycklar och lika många jungfru marie nycklar samt mellanformen av dessa förbryllade oss åtskilligt. Dessutom finns orkidéerna spindelblomster, myggblomster och korallrot i kärret. Kärrull och brunag är ett par andra nämnvärda arter.

Ersbo
till
bästa
av b
samtl
finns
Forn
av lu
er på
finns
växer
bla
finns
orbu
Inom
ligt
i 8 e
Borge
därme
av de